

Předmluva

Drobné příhody jsem psal od dětství, jen tak, v dopisech kamarádům. Od malička jsem si pamatoval všechny vtipy, scénky, Cimrmana... Zábavné texty, jak je většina mých čtenářů zná, začaly až s těhotenstvím mé ženy. Na nevolnost nic nezabíralo, jen humor.

KOUPÍM HROBKU S KUCHYŇÍ A KOUPELNOU

M. M. Cabicar

Věnováno správě pražských hřbitovů.

Motto: *Dělej všechno tak, jako by to byla ta poslední věc, kterou děláš.*

Položil jsem telefon a obrátil se ke Kátě: “Měli bychom najít babičku.”

“Cože? - vyskočila Kát’a “Já myslela, že žádná už nežije, říkal jsi... Kde je? Kdes jí viděl naposled?”

“Naposledy myslím v jejím bytě ve Vršovicích.”

Kát’a se začala oblékat. “A kam šla? Nebo kde by mohla být?”

“To je právě ten problém, chodili jsme za ní ještě s mamkou a já si už nepamatuji, kde přesně je.”

“Kde tedy začneme hledat?” Kát’a už byla téměř obléčená.

“Určitě bych začal na hřbitově na Olšanech, snad ten hrob najdu.”

Kát’a ztuhla. Pak pomalu vydechla. Potom si unaveně sedla na postel, pohládila mne a smutným hlasem pronesla: “Martine, neber si to ve zlém, ale jednou tě umlátím vestavěnou skříní.”

Také jsem ji pohládl a řekl: “Jak bych si tohle mohl vykládat ve zlém? Ty mi to přeci děláš každou chvíli.” Pak mne Kát’a povalila na postel, začala do mne bušit a pokusila se mne udusit voláním na našeho 200 letého psa Smrdi-

decha, ať mne přijde olíznout. Možná by i přišel, kdyby nebyl úplně hluchý, ale zrovna hledal vlastní hlavu, o kterou před chvílí zakopl.

Vyrazili jsme hned ráno, abychom na hledání měli celý den, i jídlo jsme s sebou vzali. Kát’a se lekla, že se zapomněla namazat a ptala se, jak vypadá. Každý muž má nacvičení: „Vypadáš nádherně, úžasně, jedinečně...“ Já navíc přidal, že nemusí mít žádné obavy, jelikož na hřbitově bude každopádně vypadat nejlépe ze všech, co tam jsou. Kát’a si nebyla jistá, protože mnoho lidí do rakve nalíčí a vypadají fantasticky, ale shodli jsme se, že nutně musí získat body za procházku po molu, protože, co si budeme namlouvat, mrtví se už moc nehýbou a zombie nemají styl. Navíc posmrtně vám v dokonalé chůzi dost překáží rigor mortis.

Dvouletá Viki se okamžitě rozeběhla k první hrobce, jen co jsme vešli na hřbitov a snažila se dostat dovnitř. Hned jsem ji zavolal zpátky a vysvětlil jí, že na to má ještě nejméně 90 let čas. Bránila se, že chce jen udělat „hají“, tak jsem jí řekl, že tady se dělá hají jen navěky a nesměla by už nikdy vstát, jinak se to bere jako podvádění. Jedinou výjimkou jsou kluci, ti vstávat smějí, ale jen jednou za tři dny. A musí se jmenovat Ježíš.

Záhy jsme prošli kolem kontejneru, ve kterém kromě hřbitovního kvítí ležely i lahve od vína, alkoholu a

obaly od zmrzliny. Na jednu stranu mne potěšilo, že i po smrti není úplná nuda a stále se najdou lidé, kteří to i v životě po životě dokáží pořádně rozjet, na druhou stranu mne mrzelo, že jsme vyrazili až dnes, a tak propásli včerejší mejdan.

Minuli jsme hrob K. H. Borovského. Za ním je cihlová zeď, některé cihly jsou vystouplé a vypadá to moc hezky. Myslím, že je skvělý nápad, udělat si za hrobem lezeckou stěnu. Já bych chtěl bowling.

Spousta hrobek mělo nádherné pomníky, ale co nás uchvátilo, byly zděné budovy se stříškou, takzvané kaplové hrobky.

„Tak tady bych chtěl bydlet.“ – pronesl jsem uneseně u jedné nádherně zdobené. Sice byla úplně rozpadlá, ale stále kouzelná.

„Kdoví?“ – zasmála se Kát'a „Třeba jednou budeš.“

„Nemyslím, až si natáhnu bačkory, myslím hned, ještě zaživa.“

„Řekla bych, že pro nájemníky tu platí dost přísná pravidla a jedno z nich určitě bude, aby nebyli živí. Znáš ty nájemní smlouvy: nekouřit, nepít, nedýchat, nebít srdcem, žádná zvířata...“

Smutně jsem si povzdechl. Docela to na hřbitov zapadlo, víc než má touha bydlet mezi zesnulými úplně vzbuzený.

„Moment,“ – zarazila se Kát'a a položila mi ruku na rameno „myslím, že zvířata bys tu mohl mít, ale asi ne psy nebo kočky. Tady frčí hlavně pavouci, larvy a nejrůznější druhy hmyzu.“

„Ale měli bychom tu klid.“

„To je pravda, tady nehrozí, že by tě rušili sousedi.“

O kus dál hrabal nějaký chlápek listí. Došli jsme k němu a já se zeptal: „Nevíte, jestli jsou ty kaplové hrobky na prodej?“

„To já nevím.“ – zabručel muž „Ale asi ne, jsou dost starý.“

„Jenže tam všude budou určitě jen ložnice, koupelnu nebo kuchyň to určitě nemá.“ – uvažoval jsem nahlas. Chlápek se opřel o hrábě a zůstal na nás zírat. Kát'a mne kopl do kotníku. Pozoroval jsem nějakou babičku, jak si natáčí konev a pokračoval: „I když voda tu je...“ Druhý kopanec. „Kdyby tu tak byl internet.“ – vzdychl jsem toužebně. Třetí kopanec a dlabnutí do žeber. Hrabač listí začal pomalu ustupovat.

„Proč by hrobka měla mít koupelnu nebo kuchyň?“ – bručel si spíš pro sebe.

„Kdyby tak k té nádherné hrobce byly i parkovací místa nebo dokonce garáž.“ – sepnul jsem ruce a znovu vzdychl. Kát'a se zřejmě rozhodla, že mi mezi žebry vyhloubí nový dopravní tunel a já zase dospěl ke zralé úvaze, že si na kotníky nechám vyklepat kopací plech. Muž s hráběmi na mne hleděl jako na Drákulu s rodinkou, co si vybírá nemovitost. Viki se na něj zazubila a odhalila své

dva fungl nové, právě rostoucí špičáky. Bylo to asi poprvé, co se na ní dospělý neusmál, vlastně se mu oči rozšířily hrůzou a začal hrabat tak zběsile, jako by se snažil udělat nějaký rekord. Zřejmě chtěl být s tímto místem co nejdříve hotov.

„A co topení?“ – zavolal jsem na Bohumila Hrabala „Asi tu nebude ústř- au!“ Kát'a do mne zaryla klouby, až mi na každém boku vyrazila stanice metra. Dotčeně jsem se otočil a sykl: „No určitě je tu někde kremační místnost, tak když už spalujou...“ To vysvětlení mi moc nepomohlo. Jen k tomu, že se mi kolem páteře objevila přestupní stanice.

„Viděls, jak to vypadá uvnitř?“ – řekla Kát'a nadšeně, když vytáhla hlavu z malého, temného okénka jedné kaplové hrobky.

„Ne.“ – odpověděl jsem a hned se pokusil také nacpat hlavu dovnitř. Nešlo to snadno, okénko bylo opravdu malé, ve tvaru čtyřlístku, ale když jsem správně natočil hlavu, podařilo se mi nakouknout dost hluboko na to, abych viděl... Tmu. Cítil jsem vzduch nevětrané místnosti a postupně se rozkoukával. Nebylo tam nic. Jen holé, oprýskané a rozbité zdi, vůbec nevím, proč mne sem Kát'a lákala. Sice jsem byl vevnitř jen hlavou, ale má mysl tam byla celým tělem, pohltil vás ta atmosféra, jako když se ponoříte do knihy nebo do hry. Snažíte si představit, kdo zde byl asi uložen a kde ležela těla, v jakém by byla asi stavu a jestli u nich byly i nějaké předměty... Úplně mne to vrátilo

o několik století zpět, skoro jako bych byl při pohřebním obřadu a mohl si podat ruku s lidmi, co tam byli. Najednou mne cosi draplo za ruku. Vůbec jsem si neuvědomil, že jsem uvnitř jen hlavou a mé tělo je venku, reakce na nebezpečí je instinktivní, začnete zdrhat. Což s hlavou uvězněnou v okénku nebylo možné, dolehl ke mně Kátin výbuch smíchu. Prý jsem vypadal jako pimprle, jak se mi cukaly všechny končetiny. Jak to působilo na ostatní návštěvníky hřbitova netuším, když kolem nich proběhl člověk s kaplovou hrobkou na hlavě, já nikoho neviděl. Ale myslím, že jsem musel vrazit aspoň do dvou velkých stromů. Musím uznat, že taková hrobka vás chrání před sluníčkem lépe, než kšilt kdejaké čepice. Když nešlo utéct, zkusil můj limbický systém navrhnout tělu, že bych měl vlézt dovnitř a schovat se před nebezpečím, ovšem okénkem jsem sotva protáhl hlavu, tělo by se neprotáhlo, což této iracionální části mozku nevysvětlíte. Takže jediné, čeho se mi podařilo dosáhnout bylo, že jsem z venku zaslechl Kátino volání: „Podívej Viki, ještěrka! Vidíš? Táta dělá ještěrku.“ A pak tleskání malinkatých ručiček. Následované sborovým voláním: „Ještě! Ještě!“ Měl jsem pocit, že se přidaly i úplně cizí hlasy.

Nakonec se mi podařilo kaplovou hrobku sundat z hlavy a někam odhodit. Na trávě se válely obě moje holky, úplně mrtvé smíchy. Rozhodně jsem o něco musel přijít, protože během mé nepřítomnosti se muselo stát něco strašně srandovního. Několikrát jsem potom musel maj